

begge Henseender, skyldtes dette ikke reelle, men derimod formelle Grunde. Og hvis det skulde vise sig at være nødvendigt, vilde man da ogsaa, naar Skattereformen var gennemført, kunne gaa en af de Veje, den ærede Finansminister i Tirsdags anviste, eller muligvis følge en Kombination af dem begge. Jeg kan saaledes ikke se — og jeg tror, at ingen vil kunne paastaa det — at der skulde kunne være virkelige finansielle Vanskeligheder til Stede for at acceptere de 4 Forslag, som nu i Dag forelægges for det høje Ting.

Det kunde saa tænkes, at der kunde være politiske Vanskeligheder. Den Gang Skattekommissionen vedtog disse 4 Forslag, forelaa der ikke saadanne, og endnu den Gang, da Rigsdagen traadte sammen, forelaa der ej heller politiske Vanskeligheder. Naar man nemlig ser hen til Sættelsen af det Flertal, som har samlet sig i Skattekommissionen, og som nu fremtræder som Forslagsstiller, ligger det klart for, at det er overordentlig længe siden — om nogen Sinde — at der paa den danske Rigsdag har foreligget Lovforslag, som i den Grad, som det her er Tilfældet, paa Forhaand har kunnet samle alt om sig, som i Almindelighed gaar under Betegnelsen „de borgerlige Partier“. Det har vist sig, at baade Højre og begge Venstregrupperne i Skattekommissionen have kunnet forenes om disse Forslag, have kunnet forenes ikke blot om de Principper, der bør være bærende for en saadan Skatte-reform, men have kunnet forenes om Forslagenes definitive Affattelse. Men naar det er Tilfældet, at alle de borgerlige Partier paa Rigsdagen gennem deres Repræsentanter i Skattekommissionen have kunnet enes om disse Forslag, er det jo ganske klart, at der kun er et Sted, hvorfra politiske Vanskeligheder kunne opstaa for Forslagenes Vedtagelse, nemlig fra det ærede Ministerium. Jeg sagde før, at den Gang Skattekommissionen afsluttede sit Arbejde, og den Gang Rigsdagen kom sammen, forelaa saadanne Vanskeligheder ikke. Ganske vist var det ingenlunde ubekendt, at det ærede Ministerium i Sommerens Løb havde arbejdet paa Forslag, sigtende til Gennemførelsen af en Skatte-reform, men at det ærede Ministerium

gjorde dette, var jo kun i enhver Henseende priseligt. Det ærede Ministerium kunde jo ikke vide, hvorledes Udfaldet af Skattekommissionens Arbejde vilde blive. Det ærede Ministerium havde jo paa Forhaand stillet sig meget tvivlende lige over for Skattekommissionen, idet det havde fundet det rigtigt at drage dens Kompetence i Tvivl, fundet det rigtigt at tage Forbehold imod, at Skattekommissionen virkede gennem Sommeren. Et saadant Forbehold kunde naturligvis ikke hos den høje Regering skyldes nogen Frygt for, at Skattekommissionen skulde kunne blive enig om Lovforslag, som vilde være Regeringen ubehagelige. Men dette Forbehold, den Stilling, den ærede Regering tog lige over for Skattekommissionen, maatte, i alt Fald reelt set, antages at have sin dybere liggende Grund deri, at det ærede Ministerium af alle de Angreb, der, som jeg før hentydede til, fra saa forskellige Sider være regnede ned over Tanken om Nedsættelsen af en saadan Skattekommission, drog den Slutning, at det virkelig var Meningen, at man gennem Skattekommissionen kun vilde lave et Valgagitationsnummer, ikke noget, som kunde danne Grundlag for Vedtagelsen af Love her paa Rigsdagen. Set ud fra en saadan Forudsætning var det jo ganske naturligt og ganske priseligt, at den ærede Regering ikke lagde Hænderne i Skødet, men derimod forberedte sig paa at fremkomme med Forslag til en Løsning af det store Skattespørgsmaal. Men ligesom man jo vidste, at den ærede Regering havde en saadan Skatte-reform under Udarbejdelse, saaledes maatte man ogsaa gaa ud fra og være berettiget til at gaa ud fra, at naar det viste sig, at Kommissionen var kommen til en saadan Enighed, som sket er, vilde Regeringen, som jo efter Udtalelser af et af dens egne Medlemmer ønsker Fred og ikke Strid, have lagt sine Skatteforslag til Side, have holdt dem tilbage, indtil det viste sig, om de Skatteforslag, som nu forelægges her fra Kommissionens Side, kunde føres igennem. Det er jo blevet sagt, straks efter at det ærede Ministerium var dannet, og er blevet gentaget siden indtil Trivialitet, at det ærede Ministerium ikke er noget Mæglingsministerium, Mæglingsministerier have vi haft nok af, Mæglingsens Tid er forbi. Det